

Սուրբ Գրոց Սերտողություն : Դաս Թիւ 169

Արդարացումը մի վերագրութեան արարք է – Սուրբ Գրային արդարացման վարդապետութիւնը մի վերագրութեան վարդապետութիւն է: Որպէսզի ուղիղ հասկանալ թէ ինչ է տեղի ունենում արդարացման մէջ խիստ կարեւոր է մեզի համար ըմբռնել վերագրութեան գաղափարը: Վերագրել նշանակում է համարել, նկատել, սեպել, հաշուել: Վերագրելը մի ֆինանսական, հաշուապահութեան եւ օրինական բառ է, որը նշանակում է համարել կամ յատկացնել մի բան մէկի հաշիւին, եւ վարել նրա հետ վերագրութեան հիման վրայ ու ոչ հիմնաւած թէ նա ինչ է բնականօրէն (ի ներքուստ) կամ թէ նա ինչ է կատարել (Թուոց 18:25-27):

Աստուծաշնչում մենք առաջին անգամ հանդիպում ենք այս բառին Աբրահամի կեանքումը, ուր Ծննդոց 15:6ում կարդում ենք թէ՛ «Եւ նա հաւատաց Եսիվէին, եւ Նա նրա համար ուղղարարութիւն համարեց այս»: Եբրայերէն բառը որ թարգմանել է որպէս համարեց «խաշար» բայն է: Պօղոսը ակնարկում է այս եղելութիւնը Հռովմայեցիս 4:2-3ում, եւ 23-25 համարները ասում է որ նոյն բանը կատարում է բոլորիս որը հաւատում ենք Քրիստոսին: Յունարէն բառը որը թարգմանել է որպէս համարեցաւ «լոգիզմայ» բայն է՝ որը ստացում է «լոգոս» բառից, նշանակելով բառ (բան), խորհուրդ, տրամաբանութիւն, պատճառաբանութիւն, հաշուարկում:

Վերագրութեան գաղափարը ետ է գնում Եդէմի պարտէզը: Աստուծաշունչը ուսուցանում է թէ Աստուծոյ հաստատեց Ադամին ոչ միայն որպէս մարդկութեան բնական գլուխը այլ նաեւ որպէս մարդկութեան դաշնակցային գլուխը (Գործք Առաքելոց 17:26, Ա. Կորնթացիս 15:49), եւ ուստի երբ նա ընկաւ պարտէզում այնպէս էլ բոլոր նրանք որոնց նա ներկայացրեց՝ այսինքն բոլոր մարդ արարածներ: Ուրեմն թէպէտ մենք ֆիզիքապէս արգելաւած պտուղը չկերանք, սակայն լինելով Ադամի մէջ մենք մասնակից եղանք նրա մեղքի արդիւնքին, եւ ուստի Աստուծոյ վերագրեց կամ համարեց Ադամի մեղք եւ յանցանքը մեր հաշիւին: Նաեւ բոլոր մարդ արարածներ ժառանգեցին մի պղծաւած եւ մեղաւոր բնութիւն, եւ դրա հետ մահ (Մաղմոս 51:5, 58:3, Եփեսացիս 2:1, 3): Աստուծոյ առջեւ մենք բոլորս կանգնում ենք որպէս յանցապարտ եւ դատապարտուած՝ Նրա պատժին արժանի (Հռովմայեցիս 5:17-19, Ա. Կորնթացիս 15:22): Ուստի, Աստուծաշնչի առաջին վերագրութիւնը պատճառեց դատապարտութիւն Ադամի բոլոր սերունդի համար:

Աստուծոյ օրէնքը չի կարող արդարացնել մեզ, ոչ որովհետեւ մի բան սխալ է (թերի է) օրէնքումը (Մաղմոս 19:8, Հռովմայեցիս 7:12), այլ որովհետեւ մի բան սխալ է մեզանում՝ այսինքն մեղքը (Հռովմայեցիս 1:18-20, 3:10-20): Բայց Հռովմայեցիս 3:21-24ում Պօղոսը ներկայացնում է սքանչելի լուրը, թէ՛ «Բայց հիմա առանց օրէնքի Աստուծոյ ուղղարարութիւնը յայտնաւած է, ... Աստուծոյ ուղղարարութիւնը որ Յիսուս Քրիստոսի հաւատքիցն է, այն ամենի համար եւ ամենի վրայ, որ հաւատում են»: Ուրեմն ո՞րն է ուղղարարութիւնը որ Աստուծոյ յայտնել է առանց օրէնքի: Այդ մի ուրիշի ուղղարարութիւնն է: Լուրջը կոչեց այս մի արտաքին կամ օտար ուղղարարութիւն, քան թէ մի ներքին կամ բնական ուղղարարութիւն: Այդ Յիսուս Քրիստոսի կատարեալ ուղղարարութիւնն է (համար 24):

Այս է Աստուծաշնչում եղած երկրորդ գլխաւոր վերագրութիւնը՝ որը Քրիստոսումն է, եւ պատճառում է մեր արդարացումը: Վերագրութիւնը որը կատարում է մեր արդարացման մէջ իրականում մի կրկնակի վերագրութիւն է՝ մի ժխտական փոխանցում, եւ մի դրական փոխանցում: Այս ուղղակիօրէն կապաւած է այդ ինչին որը Աստուծոյ պահանջում է փրկութեան համար մեղաւոր մարդուց՝ մեղքի պատժի (պարտքի) վճարումը, եւ կատարեալ ուղղարարութեան լրացումը:

Յիսուս Քրիստոսը, որպէս Իր ժողովրդի դաշնակցային գլուխ եւ փոխանորդը, եկաւ որպէսզի կատարել այս երկու պահանջները: Քրիստոսաբանութեան վարդապետութեան մէջ, մենք զանազանեցինք Քրիստոսի գործի երկու առումները՝ Նրա դրական կամ գործունեայ հնազանդութիւնը, լինելով ուղղարար կեանքը որ Նա ապրեց կատարելով Աստուծոյ օրէնքը. ու նաեւ Նրա ժխտական կամ կրաւորական հնազանդութիւնը, լինելով տառապանքները որ Նա կրեց՝ հասնելով զագաթնակէտին խաչի վրայ եղած Իր զոհաբեր մահով: Քրիստոսը չեկաւ որ միմիայն մեռնէր մեզի համար. այլ Նա նաեւ եկաւ որ ապրէր մեզի համար: Եթէ միայն մեռնէր էր մեզի համար ապա այդ պիտի միայն մաքրէր մեր մեղքերը (Գործք Առաքելոց 13:38, Եփեսացիս 1:7, Եբրայեցիս 9:22), եւ պիտի միայն վերադարձնէր մեզ այդ նախնական շրջանին կամ վիճակին որում Ադամն ու Եւան էին նախքան իրենց անկումը. բայց որպէս վերջին Ադամը, Քրիստոսը եկաւ անելու այդ ինչ որ առաջին Ադամը ձախողեց անելու՝ որն էր կատարելապէս լրացնելու Աստուծոյ օրէնքը (Երկրորդ Օրինաց 8:3, Մատթէոս 3:14-15, 5:17-18, Յովհաննէս 4:34, 6:38): Այդ անելով Նա շահեց եւ արժանացաւ շատ աւելի գերազանց վիճակ մեզի համար քան թէ Ադամի ու Եւայի վիճակը՝ այսինքն յախտենական կեանք (Գաղատացիս 4:4-5, Տիտոս 3:4-7):

Թէկուզ մեղաւոր մարդը փրկւում է միայն շնորհքով, սակայն իր արդարացման հիմքն է բարի գործեր՝ Յիսուս Քրիստոսի գործերը: Ադամի դաշնակցային գլխաւորութեան տակ յանցանք եւ դատապարտութիւն վերագրեցին բոլոր մարդկային ցեղին. եւ Քրիստոսի դաշնակցային գլխաւորութեան տակ ուղղարարութիւն եւ արդարացում վերագրում են Իր ժողովրդին (Հռովմայեցիս 5:17-19, Ա. Կորնթացիս 15:22):